

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **A. K.,**
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2023, č. j. OAM-160/LE-LE05-
ZA04-R2-2019-II,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. JUDr. Mgr. Filipovi Riegelovi, Ph.D., advokátovi, se přiznává vůči České republice
odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, které budou vyplaceny do 60
dnů od právní moci tohoto rozsudku z prostředků krajského soudu v Hradci Králové.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.
2. Žalobce nejprve uvedl historii svého případu, kdy nejprve o této žádosti rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2020, žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 1. 2021, č. j. 31 Az 5/2020-46 sice zamítl, avšak NSS svým rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 30/2021-31 tento rozsudek a i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se sice, jak mu to uložil Nejvyšší správní soud ve zmíněném zrušujícím rozsudku, v nyní napadeném rozhodnutí zabýval zprávami ohledně postavení jezidských konvertitů, avšak tyto zprávy se nezabývají možným pronásledováním jezidských konvertitů, není možné nebrat v úvahu okolnost případu žalobce, například výhrůžky zabitím se strany Jezídů, které vyústilo ve fyzické napadení otce a matky žalobce, konverze Jezídů ke křesťanství není neobvyklým jevem v Arménii, což ale nepostačuje k závěru, že v případě této konverze nemohl dojít k pronásledování ze strany Jezídů. Žalovaný se nevypořádal s možným pronásledováním žalobce ze strany Jezídů po jeho návratu do Arménské republiky, z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, zda je skutečně vyloučeno pronásledování žalobce s možným způsobením vážné újmy na zdraví, či dokonce zabitím ze strany Jezídů po jeho návratu do Arménské republiky. Argumentace žalované s možností žalobce obrátit se na bezpečnostní složky s žádostí o pomoc není na místě, když žalobce a jeho otec tak učinili, nikdy však nedostali žádnou zprávu o vyšetřování. Žalobce rovněž napadl závěr žalovaného o tom, že by nemohl být naplněn § 14a zákona o azylu, argumentace žalovaného, že by se mohl přestěhovat tam, kde Jezidé nežijí, není na místě. V této souvislosti uvedl, že v roce 2019 Jezidové vtrhli do domu, ve kterém žalobce s otcem přebývali a vyhrožovali jim smrtí, což mělo za následek urychlené vycestování ze země. Žalobní argumentaci doplnil žalobce ještě podáním ze dne 6. 2. 2024. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal žalobu v řízení vedeném podle § 65 a násl. zákona č. 150/2022 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti. O žádosti žalobce rozhodoval žalovaný již jednou rozhodnutím ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-160-LE-LE05-ZA13-2019-11, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 25. 1. 2021, č. j. 31 Az 5/2020-46. Žalobce podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, který rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 30/2021-31 rozsudek krajského soudu zrušil a zrušil i rozhodnutí žalovaného, kterému věc vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný tak byl podle platné právní úpravy vázán názorem Nejvyššího správního soudu, uvedeným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) a § 78 s.ř.s.). Ve výše zmíněném zrušujícím rozhodnutí Nejvyšší správní soud jako důvod pro zrušení předchozího výše zmíněného žalovaného rozhodnutí uvedl, že se správní orgán při získávání informací o zemi

původu žadatele nezjistil, zda je pravdivé tvrzení o pronásledování jezídských konvertitů ze strany Jezídů, nevycházel při svém hodnocení z aktuálních informací a nelze tak dovodit jednoznačný závěr o možnosti využití ochrany k přesídlení žalobce v rámci Arménie. Žalovaný poté provedl opětovně pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 3. 2023, v níž žalobce zopakoval důvody vedoucí k jeho podání žádosti o mezinárodní ochranu z předchozího pohovoru. Uvedl, že je jezídské národnosti, jeho rodina konvertovala ke křesťanství, jezídská komunita se k němu začala chovat násilně, pamatuje si, jak k nim přicházeli nějací muži k domu, křičeli na ně, obtěžovali je. Žalobci si nepamatuje časové období, kdy mělo k těmto událostem docházet, když mu bylo 15 let, odjela celá rodina do Evropy, kde byli v Německu, odkud se v roce 2018 nebo 2019 vrátili do Arménie. Tam zůstali tři měsíce a odjeli do České republiky. Žalobce uvedl, že on sám nikdy nebyl svědkem konfliktu mezi jeho rodiči a ostatními členy jezídské komunity, v současné době matka žalobce a bratr jsou v České republice a žádají o mezinárodní ochranu, předtím pobývali v Arménii. Žalobce se obává zabití ze strany jezídských fanatiků v případě návratu do vlasti. Matka žalobce ještě před šesti měsíci žila v Arménii, přičemž po dobu tří let se žalobce snažil najít způsob, jak by mohla přijet do České republiky. Z dětství, kdy mu bylo asi 13 nebo 14 let si uvědomuje případ jedné jezídské rodiny, která měla potíže kvůli konverzi ke křesťanství, což zná, ale jen z doslechu. Na dotaz, zda je pokřtěn tvrdil, že ano, že křest podstoupil v Arménii, stejně jako ostatní členové rodiny, na tom trval, i když mu správní orgán sdělil, že jeho otec ve své vlasti dle jeho výpovědi křest s celou rodinou nepodstoupil. Žalobce se považuje za aktivního křesťana, je členem arménské apoštolské církve, dodržuje křesťanské svátky, dodržuje zásady nekrást nebo nelhat. K dotazu správního orgánu v tomto pohovoru uvedl, že nečte žádnou křesťanskou náboženskou literaturu, četbu Bible má v plánu, v Pardubicích čtyři roky dochází do kostela na Starém městě, adresu nezná, s duchovním nikdy nemluvil. Žalobce se domníval, že v Arménii by svou křesťanskou víru takto praktikovat nemohl, když by mu v tom vadila jezídská společnost.

6. Žalovaný dospěl poté k závěru, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v dané věci je problém žalobce v rámci jezídské komunity kvůli konvertování ke křesťanství. Při hodnocení tohoto důvodu žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce a z informací a z dalších podkladů, tj. konkrétně z informace o OAMP („Arménie bezpečností a politická situace v zemi“ březen 2023 dále v textu jen „Informace OAMP“), dále z Informace OAMP „Arménie – situace navrátilců“ z 25. 5. 2023, dále z Informace MZV ČR ze dne 17. 5. 2023 „Arménie - situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, dále z Informace OAMP „Arménie – policie 31. 5. 2023, dále z Informace OAMP „Arménie, Jezídové“ ze dne 18. 5. 2023, Informace MZV ČR ze dne 6. 6. 2023 „Arménie, situace jezídské komunity“). Žalovaný nedospěl k závěru, že by žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla důvodná. Vycházel především ze skutečnosti, že z pohovoru provedeného s žalobcem nevyplývá, že ten měl osobní zkušenost s obtěžujícím jednáním členů jezídské komunity, vycházel z potíží, kterým ve vlasti měli čelit jen jeho rodiče. V této souvislosti správní orgán odkázal na skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu otce žalobce byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2020, č. j. 31 Az 6/2020-47, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost. Žalovaný rovněž v souvislosti se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v jeho předchozím zrušujícím rozsudku se zabýval možností pronásledování jezídské konvertitů ze strany

Jezídů. Žalovaný vycházel z výše zmíněných podkladů, zejména z informace OAMP „Arménie, Jezídové“ ze dne 18. 5. 2023, v němž postavení jezídských konvertitů v rámci společnosti i ve vztahu k úřadům bylo hodnoceno jako lepší ve srovnání s Jezídami, především jestliže konvertovali k dominantní Arménské apoštolské církvi, což je případ žalobce, zároveň žalovaný vycházel z informace MZV ČR, podle níž existuje pro konvertity možnost přesídlení v rámci země, což se často v Arménii děje. Z této informace rovněž aplikoval žalovaný závěr o tom, že většina konvertitů přešla pravděpodobně k Arménské apoštolské církvi, přičemž z této informace a i z jiných podkladů nevyplývá, že by náboženská konverze byla vnímaná mezi Jezídami negativně, když v těchto podkladech *„ani OAMP ani MZV ČR nenašli informace o nábožensky motivovaných útocích soukromých osob respektive Jezídů na jezídské konvertity“*, jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí. Konverze Jezídů ke křesťanství tak podle žalovaného není neobvyklým jevem, ze zmíněných podkladů vyplývá, že podíl konvertitů mezi Jezídami může až být 40 – 45%. Žalovaný dospěl k závěru, že z těchto podkladů a zároveň i z výpovědi žalobce nevyplývá, že by tato konverze vyvolávala v jezídské společnosti takové odmítavé reakce, o nichž lze tvrdit, že by jezídští konvertité byli v Arménii vystaveni jednání, jež by naplňovalo pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zároveň žalovaný přihlédl i k výpovědi žalobce uvedené v protokolu o pohovoru ze dne 23. 3. 2023, ve kterém byl žalobce dotazován správním orgánem k posouzení samotné konverze žalobce ke křesťanství z hlediska náboženských znalostí žalobce a dalších otázek s tím spojených. Žalovaný uvedl, že sice je možné, že žalobce se niterně považuje za křesťana, avšak jeho konverze ke křesťanství je nedůvěryhodná *„hlavně z důvodu samotného praktikování víry a s tím spojeného křesťanského života, když v případě žalobce není například jednoznačně dané, zda podstoupil křest, zda je tedy vůbec nominálně za křesťana považovat. Jeho znalosti významu náboženských svátků (například Velikonoce) lze považovat spíše za folkloristické, významné biblické postavy mu jsou prakticky neznámé, Bibli ani jinou náboženskou literaturu nečetl a nečte. Kostel, který nedokáže pojmenovat, navštěvuje mimo tradičně významné křesťanské dny, s duchovním kvůli jazykové bariéře nemluví“*. Z téhož žalovaný vyvodil, že sice nelze tvrdit, že by se jmenovaný nemohl niterně považovat za křesťana, nicméně v takovém případě mu nic objektivně nebrání, aby svou křesťanskou víru vyznával v Arménii stejným způsobem, jako tak doposud činí na území České republiky. Zároveň závěr o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný opřel i o informace OAMP, která se týkala bezpečnostní situace v souvislosti s jezídskou komunitou v Arménii, z té nevyplývá, že by se nemohl žalobce obrátit na pomoc o poskytnutí ochrany k policii a že není důvodné předpokládat, že by mu odpovídající pomoc nebyla poskytnuta. Žalovaný odkázal i na skutečnost, že Arménie byla zařazena na seznam bezpečných zemí původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a o dočasné ochraně cizinců. V případě neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že žalobce netvrdil, že by mu v Arménii hrozily jakékoliv potíže s policií a bezpečnostními orgány, nebo jinými státními orgány, či že by mu hrozilo nebezpečí mučení, krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany státu. Žalobce uvedl jako jediný důvod obavu z návratu do vlasti z údajně krajně nepřátelského postoje jezídské společnosti k Jezídům, kteří konvertovali ke křesťanství, v této souvislosti žalovaný odkázal na hodnocení bezpečnostní situace v Arménii v souvislosti s komunitou Jezídů, z níž vyplývá, že v Arménii nepanuje taková situace, kde by se žalobce mohl bát o svůj život a navíc žalobci nic nebrání objektivně v tom, aby se mohl obrátit na příslušné bezpečnostní orgány Arménie. Zároveň žalovaný poukázal

i na informaci MZV ČR ze dne 6. 6. 2023 „Arménie, situace jezídské komunity“, z níž vyplývá, že přesídlení v rámci Arménie pro konvertity z řad Jezídů jsou častá a nic žalobci objektivně nebrání v tom, aby jestliže by se necítil komfortně v místech s větším počtem Jezídů, že se může přestěhovat do ostatních oblastí Arménie.

7. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany, shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14 téhož zákona. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody udělení doplňkové ochrany.
8. Podle § 12a zákona o azylu se cizinci azyl udělí, pokud je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a v případě udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je podmínkou, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Toto ustanovení musí být vykládáno v souladu s článkem 9 kvalifikační směrnice, která poskytuje demonstrativní výčet jednání, která jsou za pronásledování považována, přičemž v první řadě, dle písmena a) tohoto ustanovení se za takové jednání považuje *„použití fyzického nebo psychického násilí“*.
10. Jak krajský soud již výše uvedl, pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí v dané věci bylo rozhodné, zda se žalovaný jako správní orgán řídil závazným právním názorem, uvedeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 35/2021-31, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí krajského soudu a zároveň i předchozí rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany. Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, z rozhodnutí žalovaného a z jeho podkladů založených ve správním spisu, tímto závazným právním názorem se žalovaný řídil. Žalovaný již vycházel z aktuálních informací týkajících se bezpečnostní a politické situace v Arménii a situaci týkající se jezídské komunity, přičemž krajský soud odkazuje na výše uvedený výčet těchto podkladů, které jsou uvedeny i v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Tyto podklady žalovaný řádně vyhodnotil a vyvodil z nich právě relevantní závěry pro hodnocení situace žalobce v souvislosti s problematikou jezídské komunity a problémech kvůli konvertování ke křesťanskému náboženství. Z uvedených podkladů pak žalovaný vyvodil správný závěr o tom, že sice je náboženská konverze vnímána mezi Jezidy v Arménii negativně, avšak z výše uvedených podkladů nevyplývají skutečnosti, že by v Arménii docházelo k rozsáhlým nábožensky motivovaným útokům soukromých osob, Jezídů na jezídské konvertity. Ostatně sám žalobce ani v žalobě konkrétně tyto závěry žalované nevyvrací a neuvádí žádné konkrétní takové skutečnosti, které by se zabývaly pronásledováním osob, které konvertovaly ke křesťanskému náboženství v Arménii v takové intenzitě, že by se mělo jednat o situace, že by jezídští konvertité byli v Arménii vystaveni jednání, jež by naplňovalo pojem pronásledování ve smyslu § 2 písm. a) nebo ve

smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a jednalo by se o způsob jednání, která jsou za pronásledování považována ve smyslu článku 9 odst. 2 kvalifikační směrnice (zejména použití fyzického nebo psychického násilí). Jak vyplývá z pohovoru s žalobcem provedeným dne 23. 3. 2023, žalobce v této souvislosti odkazoval zejména na problémy s jezidskou komunitou z důvodu konverze ke křesťanství, které se týkaly jeho rodiny, zejména otce, když sám uvedl, že *„osobní zkušenost s obtěžujícím jednáním členů jezidské komunity žadatel nemá“*. V této souvislosti žalovaný správně poukázal na skutečnost, že z obdobných důvodů jako žalobce podal otec žalobce žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, tato byla rozhodnutím žalovaného zamítnuta, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Hradce Králové ze dne 18. 12. 2020, č. j. 31 Az 6/2020-47 zamítnuta a Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. Z tohoto důvodu lze hodnotit obavu žalobce z pronásledování z výše uvedeného důvodu, když on sám žádné problémy a nikdy s Jezídy neměl a s žádostí o udělení mezinárodní ochrany ze stejného důvodu neuspěl u žalovaného a ani u příslušných soudů v České republice jeho otec. Pokud se jedná o matku žalobce, tak žila v Arménii až do listopadu 2022, tedy více než tři roky poté, co žalobce opustil Arménii, ve správním spisu a z výpovědi žalobce nevyplývají žádné podstatné skutečnosti, které by svědčily o tom, že i matka žalobce byla pronásledována ze stejného důvodu v Arménii, navíc k tomu soud uvádí, že kdyby k takovému pronásledování mělo docházet, tak by nepochybně opustila Arménie společně s rodinou. Z výše uvedených skutečností, zejména z podkladů žalovaného rozhodnutí, tj. z uvedených informací OAMP a MZV ČR nevyplývá, že by i v případě návratu žalobce do Arménie byl v budoucnu žalobce vystaven pronásledování, přičemž *„takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu“* (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77). Z výše uvedených podkladů nevyplývá, že by osoby vyznávající křesťanské náboženství byly takto v Arménii pronásledovány a že by jejich členství v daném náboženském společenství bylo státem kriminalizováno. Navíc v neposlední řadě žalovaný v žalovaném rozhodnutí na základě výpovědi žalobce správně zpochybnil i intenzitu konverze žalobce ke křesťanskému náboženství, tj. že žalobce sice uvedl, že byl s celou rodinou pokřtěn v Arménii, avšak nevyvrátil současně tvrzení žalovaného a to ani v žalobě, že jeho otec uvedl ve vlastní výpovědi, že ke křtu v Arménii nedošlo. Žalovaný pak správně označil konverzi žalobce jako nedůvěryhodnou z důvodu samotného praktikování víry a s tím spojeného křesťanského života, tedy že v daném případě není jednoznačně dané, zda vůbec žalobce podstoupil křest a tedy zda je vůbec možné jej *„nominálně za křesťana považovat“*. Žalovaný správně poukázal i na to, že znalosti žalobce týkající se například náboženských svátků lze považovat spíše za *„folkloristické“*. Tedy správní orgán výstižně uvedl, že *„správní orgán netvrdí, že jmenování se nemůže niterně považovat za křesťana, nicméně je přesvědčen, že jestli tomu tak skutečně je, nic mu objektivně nebrání v tom, aby svou křesťanskou víru vyznával v Arménii stejným způsobem, jakým tak činí na území ČR.“* Ostatně sám žalobce neuvedl žádnou skutečnost, a to ani v žalobě či v jejím doplnění ze dne 6. 2. 2024, která by se týkala takového způsobu praktikování křesťanského náboženství v Arménii, tj. v takové intenzitě, jakou nyní žalobce svobodně provádí v České republice, tj. že by v souvislosti s nepravděpodobnou návštěvou kostelů nemohl svobodně projevovat své křesťanské vyznání, když z uvedených podkladů, například z informace OAMP *„mnoho Jezídů často navštěvuje kostely, aby zapálilo svíčky“*, přičemž jak soud již výše

uvedl, z podkladů rozhodnutí nevyplývají žádné informace o nábožensky motivovaných útocích Jezídů v této souvislosti.

11. Zároveň nelze i přehlédnout, že se žalovaný v intencích závazného právního názoru NSS zabýval i otázkou možnosti přestěhování do ostatní oblastní Arménie, když vycházel z informace MZV ČR ze dne 6. 6. 2023, ze které vyplývá, že přesídlení v rámci Arménie i mimo jezidskou komunitu je časté a většinová společnost takto přesídlené Jezídy přijímá. V případě možnosti udělení doplňkové ochrany žalovaný správně dospěl k závěru, že důvody pro udělení doplňkové ochrany nejsou dány v případě žalobce, když žalovaný vycházel zejména z Informace OAMP „Arménie, bezpečnostní a politická situace v zemi, březen 2023“ a vzhledem k již výše uvedeným skutečnostem nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný správně poukázal i na závěr vyplývající z Informace OAMP výše zmíněné o tom, že zákony Arménie neumožňují trest smrti za žádný trestný čin. Žalobce ostatně neuvedl žádné konkrétní argumenty, jen pouze obavu z možného pronásledování, ničím nepodloženou a neodůvodněnou, že by mu v případě návratu do Arménie hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž žalovaný správně poukázal na skutečnost, že samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí a tvrzení žadatele by měla korespondovat s informacemi o zemi původu. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že obavy žalobce z nepřátelských projevů Jezídů vůči němu v případě jeho návratu do Arménie nedosahují takového stupně, aby se v Arménii bál důvodně o svůj život, jak z výše uvedených podkladů vyplývá, taková situace v Arménii „nepanuje“. Navíc nic mu objektivně nebrání v tom, aby se obrátil o pomoc na příslušné bezpečnostní orgány Arménie, což vyplývá i z výše uvedených podkladů rozhodnutí, zejména z Informace MZV ČR č. j. 112655/2003 MZV/LPPP ze dne 6. 6. 2023 („Arménie, situace jezidské komunity“). Tyto závěry žalovaného a skutečnosti uvedené v podkladech rozhodnutí výše uvedených žalobce nevyvrátil žádnou konkrétní námitkou a krajský soud tak nemohl považovat žalobu za důvodnou. Na výše uvedených skutečnostech nic nemohly změnit ani další žalobní námitky žalobce, a to z následujících důvodů.
12. V dosavadním řízení nebylo prokázáno, že by, jak tvrdí žalobce v žalobě, v případě návratu do Arménie hrozilo žalobci pronásledování s následným vznikem vážné újmy na zdraví nebo dokonce zabitím ze strany Jezídů, když z uvedených podkladů žalovaného rozhodnutí nevyplývá, že by k takovým situacím v Arménii docházelo. Pro zákonnost žalovaného rozhodnutí nebylo třeba, aby se žalovaný „do detailu“ zabýval možným pronásledováním jezidských konvertitů, když takové intenzitě pronásledování ve smyslu platné právní úpravy v Arménii dle výše uvedených podkladů žalovaného rozhodnutí nedochází. Není pravdou, že by argumentace žalovaného byla „vedená skrze žádost otce žalobce o udělení mezinárodní ochrany“ a byla „nepřiléhající a nepatřičná“, když to byl žalobce, který obavu ze svého pronásledování právě odůvodňoval problémy své rodiny v Arménii a právě tuto obavu žalobce rozptýlil žalovaný a potažmo i Krajský soud v Hradci Králové v rozhodnutí, která se týkala žádosti otce žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze stejného důvodu jako z důvodu, který uvedl žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Není pravdou, že by „z žádného argumentačního bodu žalovaného nebylo zřejmé, zda je skutečně vyloučeno pronásledování žalobce s možným způsobením vážné újmy na zdraví, či dokonce zabitím ze strany Jezídů po jeho návratu do Arménské republiky“, když jak soud již výše uvedl, k takové intenzitě pronásledování žalobce neexistují relevantní informace vyplývající z výše

uvedených podkladů žalovaného rozhodnutí. Jedná se pouze o spekulativní úvahy žalobce, nikoliv o důvodné obavy z takového pronásledování. Pokud otec žalobce ve svých výpovědích, jak uvádí žalobce v žalobě, zmiňoval, že se neúspěšně obracel na policii v případě vyhrožování a napadání ze strany Jezídů, tak s tímto tvrzením otec žalobce neuspěl, když jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, naopak z podkladů žalovaného rozhodnutí (viz výše) vyplývá, že žalobci objektivně nic nebránilo, aby se na pomoc policie v případě problému při návratu do Arménie obrátil. Pokud žalobce tvrdil, že mu měla být poskytnuta doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, tak tímto důvodem pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný dostatečným způsobem zabýval a z výše uvedených podkladů nevyplývalo, že by žalobci hrozilo v případě návratu do Arménie zabití ze strany Jezídů, či by mu hrozila vážná újma na zdraví. Pokud žalobce opakovaně poukazuje na problémy jeho otce, když údajně v roce 2019 vtrhli Jezídové do domu, ve kterém žalobce s otcem dočasně přebývali a vyhrožovali jim smrtí, tak je znovu třeba poukázat na výše uvedené skutečnosti, tj. že z uvedených podkladů žalovaného rozhodnutí nevyplývají žádné informace o nábožensky motivovaných útocích soukromých osob, tj. Jezídů na jezidské konvertity, navíc v případě otce žalobce již správní orgány a soudy rozhodovaly a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítly, tedy s tímto nijak nekonkretizovaným tvrzením žalobce se žalovaný a soud již vypořádaly.

13. Na výše uvedených závěrech nemohlo mít vliv doplnění argumentace žalobce ze dne 6. 2. 2024. V něm žalobce v rámci žalobních bodů uplatněných v žalobě „rozvinul“ svou argumentaci ve vztahu k námitce o existenci vad řízení a nesprávného právního posouzení o úvahy o možném vlivu tzv. třetí války o Náhorní Karabach na situaci žalobce v případě jeho návratu do Arménie. Úvahy žalobce o možném vlivu „ázerbajdžánského vítězství“ na vztahy mezi Jezídů a jejich konvertity stejně jako to, že podle žalobce „*panují obavy také o to, že válka bude pokračovat a zasáhne i území samotné Arménie*“ považuje soud za ničím nepodložené, účelové a čistě spekulativní. K této otázce se věnoval žalovaný na straně 9 žalovaného rozhodnutí, v němž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z Informace OAMP „Arménie, bezpečnostní a politická situace v zemi, březen 2023“ jako podkladu žalovaného rozhodnutí nevyplývá, že by v zemi probíhal ozbrojený konflikt. Konflikt s Ázerbájdžánem, jak vyplývá z veřejně dostupného zpravodajství, probíhal jen na hranicích mezi Ázerbájdžánem a Arménií a v příhraničních oblastech, aktuálně došlo po krátké vojenské operaci ke kapitulaci mezinárodně neuznané karabašské republiky Arcach a toto území ovládl Ázerbájdžán, ale Arménie se do konfliktu nezapojila. Navíc žalobce neuvádí žádné vazby na území Náhorního Karabachu či na uvedené příhraniční oblasti. Rovněž za takovou účelovou námitku lze považovat tvrzení žalobce o vytvoření vazeb v jeho nové zemi, což nemůže obstát samo o sobě bez dalšího za právně relevantní důvod pro udělení azylu. Pouhá obava o vlastní bezpečnost v případě návratu do země původu z důvodu z rozšíření konfliktu z jiné země do země původu nemůže bez dalšího obstát jako důvod pro udělení azylu, to by ad absurdum mohli o azyl žádat například všichni občané zemí sousedících s Ukrajinou. Skutečnost, že žalobce se dostal na území České republiky jako nezletilý a žádá zde o azyl, ještě neznamena, že Česká republika se stala jeho „*novou zemí*“ a má tak automaticky právo na udělení azylu.

14. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
16. Pokud se týče zástupce žalobce, ten byl ustanoven na náklady státu. Soud přiznal advokátovi v souvislosti se zastupováním žalobce náhradu výdajů, přičemž se jedná o tyto náklady: odměna a paušální náhrada za 2 úkony právní služby (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, doplnění žaloby (§ 2, §7, § 9, § 11, § 13 a § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 2 x 3 000 Kč a 2x300 Kč s připočtením DPH, jehož je zástupce plátcem, výše přiznané odměny a paušální náhrady činí celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. března 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce